

Hồi Thứ Hai Mười

CHẾT MẠNG TIÊN VƯỜN QUÁI PHỤ XUẤT HIỆN

Vừa ra khỏi cổng môn, Trịnh Kiếm Hồng đảo mắt nhìn thấy về phía tay phải có một người đang đâm đầu chạy bất kể trời đất. Phía sau có một tốp cao thủ phái Võ Đang rượt theo. Chàng biết ngay, người chạy trước là Lãnh Diện Tiên Vườn và kẻ đó là Liệt Đương đạo trưởng.

Chợt thấy nổi oán giận trong người chàng bốc lên như lửa đốt.

Chàng dùng thuật khinh công tuyệt đỉnh bay vọt tới. Không mấy chốc, chàng qua ngang Liệt Đương đạo trưởng và hỏi:

– Lãnh Diện Tiên Vườn vừa chạy đó phải không?

Liệt Đương đạo trưởng đáp:

– Phải! Chính y ta.

– Sao không kêu y dừng lại?

– Đã gọi mà y không chịu.

– Được! Ta sẽ bắt y.

Nói xong, Trịnh Kiếm Hồng gia tăng tốc lực, phóng mình vèo lên một cái, đồng thời chưởng phong đẩy ra.

– Dừng lại!

Mặc cho Trịnh Kiếm Hồng hét, Lãnh Diện Tiên Vườn vẫn cắm đầu chạy.

Tức quá, Trịnh Kiếm Hồng đánh liên tiếp hai chưởng ép thẳng vào lưng đối phương.

Thật ra, Lãnh Diện Tiên Vườn chỉ muốn chạy cho khỏi vòng vây, nhưng vì nghe chưởng lực của Trịnh Kiếm Hồng, từ phía sau ép vù vù tới, lão không dám chạy thẳng mà lại nhảy tạt qua một bên rồi quật ngược lại một chưởng.

Bùng!

Tiếng nổ của hai sức chưởng chạm nhau, đẩy bật đôi bên dội ngược lại.

Trịnh Kiếm Hồng chân vừa được lấy đà, chàng đã nhanh như điện, ép ra một chưởng nữa, rồi phóng mình qua khỏi đầu Lãnh Diện Tiên Vườn, cản đường.

Lãnh Diện Tiên Vườn bị mấy ngọn chưởng của Trịnh Kiếm Hồng bay tới vội lo chống đỡ không nổi, nên không thoát thân được.

Giữa lúc ấy Liệt Đương đạo trưởng và đám cao thủ môn hạ cũng vừa chạy tới và bao vây Lãnh Diện Tiên Vườn vào giữa.

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt nhìn Lãnh Diện Tiên Vườn giận dữ, nói:

– Người dùng ám khí hại Lôi Đình Kiếm Khách còn không chịu buông tay

chịu tội mà dám đưa tay chống lại hả?

Vừa nói, Trịnh Kiếm Hồng xòe hai bàn tay ra như sẵn sàng tung chưởng.

Lãnh Diện Tiên Vườn ngó trước nhìn sau, tứ bề đều bị bao vây, thấy khó thoát thân, lão biến hẳn sắc mặt.

Thình lình Lãnh Diện Tiên Vườn lẹ như điện, quạt ra một chưởng vào đám môn hạ Võ Đang, phá đường máu thoát thân.

Nhưng chưởng lực của lão vừa xẹt r, Trịnh Kiếm Hồng đã nhanh như chớp tung ra “Thần Long tam chiêu” đánh lui Lãnh Diện Tiên Vườn.

Và ngay lúc đó, Liệt Dương đạo trưởng lẹ làng như con diều sớt mồi, phóng mình tới, chĩa thẳng kiếm vào ngực Lãnh Diện Tiên Vườn.

Đối phương vừa lùi bước, chưa kịp đứng vững, trường kiếm của Liệt Dương đạo trưởng đã đâm tới, làm y kinh hãi ngã người té xuống để tránh.

Trịnh Kiếm Hồng gằn giọng:

– Khá lắm! Ta bảo người ngừng người không chịu ngừng. Bây giờ sao không giỏi mà chạy nữa đi.

Lãnh Diện Tiên Vườn sợ hãi, ngồi bật dậy, mặt mày xanh ngắt.

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng nói:

– Lôi Đình Kiếm Khách đã bị trúng độc mà chết, ta phải bắt người về cúng tế để người chết bớt phần ân hận.

Lãnh Diện Tiên Vườn run lên, nói:

– Lôi Đình Kiếm Khách chết vì trúng độc à?

– Người đừng giả vờ vô ích!

– Đừng nói bậy! Ta không bao giờ dùng độc chất để ám hại y.

– Vậy sao Lôi Đình Kiếm Khách bị độc?

– Đó là do người khác hại y.

– Ai?

– Ta nhìn không rõ.

– Hãy nói thật đi là hơn.

– Ta chỉ nói bấy nhiêu đó là đủ rồi. Bây giờ ta có chuyện phải đi.

– Không được!

Nhưng Lãnh Diện Tiên Vườn không đáp, chỉ lo vận công đề khí.

Giữa lúc ấy, Võ Đang Bát Kiếm thủ đã dàn trận thế, đề phòng nếu như có bất trắc xảy ra là đối phương khó chạy thoát.

Lãnh Diện Tiên Vườn nhìn quanh thấy cuộc diện có phần gay go hơn, ông ta buột miệng thở dài và nói:

– Thôi, số trời đã an bài, lão phu phải chết rồi.

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt quát:

– Biết chạy không thoát thì mau nói sự thật đi. Ta sẵn sàng tha cho tội chết.

– Tha tội chết?

– Đúng!

– Há há...

– Sao lại cười? Ta nói thật đó.

– Người nói thật ư? Tốt lắm! Nhưng ta không thoát được mạng chết. Người muốn ta nói gì?

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Lãnh Diện Tiên Vườn, cất tiếng hỏi:

– Lôi Đình Kiếm Khách bị đánh ngã có phải do nhà người gây ra không?

– Đúng! Lão phu đã dùng chân đá vào Khử Trung huyết của y.

– Vì sao nhà người làm như vậy?

– Vì có người ám hại y bằng cách bắn ra một thứ thuốc bột không có màu sắc.

– Thuốc bột à?

– Phải!

– Rồi sao?

– Ta vừa thoáng thấy vôi đá một cái, Lôi Đình Kiếm Khách té xuống, nhưng không biết thuốc bột có trúng y hay không ta không rõ.

– Chẳng may, ông ấy đã trúng, còn nhà người, có tránh khỏi không?

– Ta cũng bị!

– Thật sao?

– Dối làm gì!

– Tại sao không nói ra ngay lúc đó?

– Trong sảnh đường đầy người, địch ngã bất minh, nói ra biết ai tin. Vả lại lúc ấy, ta nghi nhất là người, nên mới quật chưởng đánh người và thách người ra ngoài.

Trịnh Kiếm Hồng nhíu mày suy nghĩ giây lát, nói:

– Nhưng tại sao nhà người lại chạy đi trốn?

– Vì ta thấy thứ độc ấy ghê gớm nên cần một chỗ yên tĩnh để vận công điều trị và lấy thuốc do ta chế là “Tiên Vườn Tán” ra uống.

– Tại sao lúc Liệt Đương đạo trưởng kêu gọi, chặn đường người, nhà người ngậm câm như hến vậy. Đến đổi ta dùng chưởng bức bách mới chịu dừng bước và nói?

– Ái da! “Tiên Vườn Tán” của ta có thể ngậm đỡ cho huyết khí dừng bành trướng trong nội thể. Và thứ thuốc này hễ ngậm vào miệng là không được mở miệng. Nếu mở miệng nói chuyện, thuốc ấy không còn hiệu lực. Bởi vậy mà ta không dám mở miệng nói.

Nói đến đây, toàn thân Lãnh Diện Tiên Vườn run lên, mặt hiện màu xanh lợt lìa như lá cây, trông vô cùng khủng khiếp.

Trịnh Kiếm Hồng định dùng nội lực chữa trị, Lãnh Diện Tiên Vườn hiểu ý, khoát tay nói:

– Nhà người định chữa bệnh cho ta phải không?

– Vâng!

– Đừng phí sức uống công. Hãy để ta nói vài lời.

Trịnh Kiếm Hồng buộc lòng đứng y lại vị trí cũ, hỏi:

– Vậy nhà người nghi ai bắn ra thứ độc dược ấy?

– Ta cho là Nhiệt Trường Sư Thống Từ Thiên Trụ có thể làm chuyện đó!

– Vì sao nhà người nghi cho lão già ấy?

– Vì vị trí đứng của nó.

– Nhiệt Trường Sư Thống đã quen biết với nhà người lâu năm rồi phải không?

– Đúng!

– Lần này nhà người và lão ấy cùng đến Lôi Đình Trang, hai người cùng đi một đường với nhau phải không?

– Phải!

– Lão ấy có thù gì với Đỗ Thiên Uy không? Hay là lão ấy a dua theo bọn ma?

– Nhiệt Trường Sư Thống là người rất thật thà ngay thẳng và đâu có thù gì với Lôi Đình Kiếm Khách. Nhưng...

– Nhưng sao?

– Lần này tuy cùng đi với ta, nhưng y có vài cử chỉ hơi khác thường.

– Nhà người cho biết một vài cử chỉ khác lạ ấy coi.

– Chẳng hạn như ít nói và hay tránh né mỗi khi ta đi gần bên y.

– Như vậy...

Chàng thốt ra hai tiếng rồi nghĩ lúc ban nãy giao đấu, bị thương té ngã,, có thể đó là một sự giả vờ bị thương để che mắt mình. Không lẽ y là Bích Linh Ma Ảnh cải trang làm Nhiệt Trường Sư Thống? Hay Nhiệt Trường Sư Thống bị bọn ma tinh lợi dụng? Tiếc là bị Liệt Đương đạo trưởng cản ngăn, nếu không thì thế nào cuối trận đấu cũng biết được sự thật này.

Đương lúc nghĩ suy như vậy, Liệt Đương đạo trưởng kinh hoảng la lên, chàng

giật mình nhìn lại thì Lãnh Diện Tiên Vườn đã ngã lăn ra chết, sắc mặt biến thành màu xanh kỳ lạ.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc nói:

– Lại một mạng chết vì ngộ độc kế của kẻ thù.

Cái chết của Lãnh Diện Tiên Vườn đã nói rõ sự thật về cái chết của Đỗ Thiên Uy. Nhưng Nhiệt Trường Sư Thống có phải là lão Ma Ảnh hay không, còn phải đợi ngày sau mới chứng tỏ sự thật.

Nghĩ tới đó, Trịnh Kiếm Hồng cúi xuống ôm xác chết Lãnh Diện Tiên Vườn quay trở về Lôi Đình Trang để chôn cất.

Chàng vừa đi được vài bước, đột nhiên có một bóng người đàn bà bay xẹt tới.

Liệt Đương đạo trưởng vội chặn ngang đường hỏi:

– Bà tìm ai?

Quái phụ có khuôn mặt cũng dễ coi, song tóc tai rối nùi, trông không xứng với khuôn mặt chút nào.

Quái phụ nhìn thẳng vào mặt Liệt Đương đạo trưởng đáp:

– Tôi đi tìm Võ Lâm Tôn Chủ.

– Người có thân thích hay là bạn của Võ Lâm Tôn Chủ không?

– Tôi là gia nô của nhà họ Trịnh đến đây để hầu cận Trịnh công tử.

Liệt Đương đạo trưởng hướng về phía trước, nói:

– Thưa Tôn Chủ, có người nhà của Tôn Chủ đến tìm.

Đang đi, Trịnh Kiếm Hồng nghe nói giật mình dừng bước quay lại thấy theo sau Liệt Đương đạo trưởng là một quái phụ. Chàng hơi biến sắc mặt vì người nhà của chàng toàn là bọn gia nô đàn ông, đâu có ai là đàn bà. Tại sao quái phụ này lại tự xưng là gia nô của nhà họ Trịnh. Nhưng dù có đi nữa, chàng đã cho thôi việc hết rồi. Thoáng sợ hãi một chút, chàng lấy lại được vẻ tự nhiên.

Chàng định cất tiếng hỏi, quái phụ đã nhanh chân đến trước mặt chàng và nói:

– Trịnh công tử, công tử đi đâu làm tôi kiếm tìm muốn hụt hơi.

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng nghi hoặc quái phụ là Bích Linh Ma Ảnh, chàng liền giả vờ nói:

– À, thì ra bà đã đến tìm tôi.

– Vâng! Tôi là Xảo Thủ Hà Cô đây mà, đến hơi trễ, xin công tử tha lỗi cho.

– Tìm tôi có chuyện gì không?

– Theo di mệnh Trịnh gia chủ là bảo tôi đi theo hầu cận công tử, công tử bộ quên rồi sao?

– À! À! Tôi bận nhiều việc thành quên mất. Bà đến thật đúng lúc tôi cần

người phục dịch. Bà đi theo tôi, vào trong trang trại không?

- Đi chứ.
- Vậy ta đi vào một thể đi.
- Vâng!

Không bao lâu, tất cả mọi người đều bước vào bên trong cổng môn Lôi Đình Trang.

Chợt từ trong sảnh đường, một lão gia đình nhà họ Đỗ chạy ra nói:

- Xin mời chú rể vào bái linh cửu nhạc gia, cô tôi đang đợi.

Lời xưng hô này làm Liệt Dương đạo trưởng kinh ngạc. Thoáng cái lão đã hiểu ra và cất tiếng cười vui mừng. Trịnh Kiếm Hồng hơi lúng túng, lặng lẽ bước vào trong và giao xác chết Lãnh Diện Tiên Vườn cho bát kiếm môn hạ Võ Đang lo bề chôn cất. Trong khi đó, Xảo Thủ Hà Cô lấy làm khó chịu nhún mày bực tức nhìn Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng ngổn ngang trăm mối, đầu óc trĩu nặng những thắc mắc lo âu, buồn giận, mà không để ý thái độ của quái phụ.

Nhân lúc không có ai, Xảo Thủ Hà Cô tiến bước ngang hàng với Trịnh Kiếm Hồng rồi dùng thuật “Mật Ngữ Truyền Âm” nói với chàng:

- Sao? Lấy vợ rồi à?

Câu nói này làm chàng giật mình kinh ngạc, vì giọng nói đó rất quen thuộc.

- Anh kinh ngạc lắm phải không? Chính em là Lý Minh Châu đây mà. Anh lấy vợ hồi nào?

À thì ra quái phụ này là Lý Minh Châu. Nàng hóa trang khéo quá thảo nào chàng nhìn không ra.

May nhờ nàng dùng giọng nói cố hữu của nàng mới nhận ra.

Lý Minh Châu đã hỏi mà Trịnh Kiếm Hồng không trả lời, nàng liền hỏi thêm:

- Em hỏi sao anh lấy vợ, anh có nghe tiếng em không?

Trịnh Kiếm Hồng thở dài như trút tất cả nỗi khổ tâm trong lòng rồi dùng “Mật Ngữ Truyền Âm”, nói:

- Vì di mệnh của Lôi Đình Kiếm Khách anh không biết phải từ chối thế nào cho được.

- Sao lạ vậy kìa?
- Em vừa bảo lạ là lạ cái gì?
- Bùa yêu của em không ngăn được anh, chắc anh yêu cô ấy lắm phải không?
- Điều này...

Trịnh Kiếm Hồng vừa nói tới đây thì chân đã bước vào đại sảnh rồi, đành nín

lặng.

Lý Minh Châu hơi phật ý, nhưng cũng không biết nói gì hơn là đóng vai trò của người gia nô.

Sau khi cúi lạy linh cữu Lôi Đình Kiếm Khách Đỗ Thiên Uy xong, chàng liền ra lệnh cho gia đình an táng ngay.

Đỗ Thu Linh lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chú Lý Minh Châu. Và nhận thấy đối phương tuy hình dạng lớn tuổi, sắc diện không có gì đẹp cho lắm, nhưng trực giác của người con gái làm chú ý đến đối phương nhiều. Và cảm thấy ở đối phương hình như ẩn chứa một cái gì đặc biệt... bất năng phải nghi ngờ.

Trịnh Kiếm Hồng liếc thấy phản ứng trên khuôn mặt mỹ miều của Đỗ Thu Linh và cái nhìn soi mói của nàng, chàng muốn nói rõ cho Đỗ Thu Linh biết. Nhưng chàng lại nghĩ Lý Minh Châu đã cải trang lặn lội tìm đến đây, chắc là có chuyện, lập tức chàng nói dối, để đánh tan sự nghi ngờ của Đỗ Thu Linh:

– Cô bà bà, bà đến tìm tôi có việc gì quan trọng?

Lý Minh Châu giả bộ mặt lạnh đáp:

– Trịnh công tử, công tử há quên lúc Trịnh lão gia qua đời, lão gia có dặn công tử mấy điều quan trọng, bữa nay vì chờ đợi công tử không được nên lão nô mới tới tìm gọi công tử về có việc cần kíp.

Trịnh Kiếm Hồng quay lại Đỗ Thu Linh:

– Linh muội, anh tạm thời phải chia tay em nhé.

Đỗ Thu Linh mặt rơm rớm nước mắt:

– Không! Em cùng đi với chàng.

Lý Minh Châu cướp lời:

– Đỗ cô nương! Đây là việc riêng gia đình lão nô không dám làm phiền cô nương.

Đỗ Thu Linh gắt giọng:

– Phụ thân ta cùng mẫu thân chàng đều đã chết chỉ do một kẻ thù gây ra. Tôi phải cùng đi với chàng để trả thù. Tại sao bà cản tôi?

– Tôi nào dám cản ngăn tiểu thư. Tôi chỉ khuyên tiểu thư, tiểu thư nghe, không nghe là quyền tiểu thư. Thật ra, cho dù tiểu thư đi theo Trịnh công tử, có gặp kẻ thù trước mắt đi nữa chưa chắc tiểu thư làm gì được đối phương.

Đỗ Thu Linh giận run lên, nói:

– Bà nói thế chẳng khác nào bà bảo tôi ở nhà.

– Đúng!

– Tôi cho bà biết, đi hay không đi là do tôi, không cần để bà lăm mồm, cút đi!

Lý Minh Châu cười lạt:

– Tiểu thơ nên nhớ, tôi là người nhà Trịnh công tử, nói ra thì vô lễ, thật ra tiểu thơ chưa đủ tư cách bảo tôi cút đi.

o O o

Hồi Thứ Hai Mười Một

ĐI VÀO Ụ CỐC ĐẠI CHIẾN MA TINH

Đỗ Thu Linh nghe xong tức giận nói:

– Hừ! Tôi không có tư cách? Đã là vị hôn thê của chàng tại sao bảo tôi không có tư cách?

Xảo Thủ Hà Cô tức Lý Minh Châu cải trang nghe Đỗ Thu Linh nói vậy lo sợ vô cùng, nhưng nàng giữ được bình tĩnh nói:

– Linh cô nương! Cô chưa ăn ở với Trịnh công tử mà dù có đi nữa cô cũng phải kính trọng di mệnh của cha chàng chớ. Hơn nữa, tôi là nô bộc của Trịnh gia... chỉ biết tuân lệnh của Trịnh gia mà đến...

– Đừng nhiều lời.

– Tôi nhiều lời hay cô? Cô nên biết điều một chút.

Trịnh Kiếm Hồng thấy hai người cãi vã sợ xảy ra chuyện lời thôi không tốt, chàng cất tiếng hòa giải:

– Linh muội! Tai nạn của cha em kỳ này là do bàn tay Bích Linh Ma Ảnh gây nên, thế cũng đủ biết âm mưu thâm độc, xảo trá của y rất khó đề phòng. Anh xin em suy nghĩ lại và đi theo Liệt Dương đạo trưởng để mình anh đi tìm kẻ thù là đủ rồi.

– Không! Em phải đi với anh.

Không phải nàng không biết sự lợi hại thâm độc của kẻ thù, nhưng chính vì quá thương người yêu, nàng không thể để người yêu đi một mình, nên mới cương quyết đòi đi cho bằng được.

Liệt Dương đạo trưởng thấy nàng khư khư như vậy liền nói:

– Linh cô nương! Theo ý tôi, cô nương cùng đi với tôi tốt hơn là đi với Trịnh Kiếm Hồng?

– Nhưng chàng đi có một mình... Không có ai ở bên cạnh để săn sóc.

Lý Minh Châu xen vô nói:

– Đã có hạ nhân này chi?

– Người...

– Lão Trịnh gia lúc chết có dặn tôi phải túc trực bên công tử để chăm lo kia mà.

Nghe nhắc đến di mệnh của Phong Vân Kiếm Khách, Đỗ Thu Linh không dám cãi, e làm phiền lòng Trịnh Kiếm Hồng. Nàng đành đứng lặng yên. Sau cùng mới nhặt lấy cây Ngũ Long Kim Kiếm rồi cùng lên đường với Liệt Dương đạo

trưởng.

Đợi hai người đi xa, Trịnh Kiếm Hồng mới quay sang hỏi Lý Minh Châu:

– Châu cô nương, tại sao cô sửa dạng đổi tên, làm cho tôi phải nói dối với họ?

Lý Minh Châu liếc mắt nhìn chàng mỉm cười duyên dáng, đáp:

– Nói thật cho anh nghe, việc em cải trang là vì không muốn cho nhân vật giang hồ phát giác ra lai lịch. Còn việc đổi tên họ Xảo Thủ Hà Cô là để cho Liệt Đường đạo trưởng và Đỗ Thu Linh khỏi phải nghi kỵ.

Nhắc đến Đỗ Thu Linh, Lý Minh Châu cảm thấy trong lòng chua xót vô hạn.

Trịnh Kiếm Hồng nhú mày hỏi:

– Tại sao cô lại lựa giờ đó mà đến làm tôi hết sức khó xử.

Lý Minh Châu cười:

– Trước hết là vì khinh công của anh quá tuyệt vời làm em đi theo không kịp. Sau nữa là vì “bùa yêu”... đó.

– Bùa yêu?

Nghe hai tiếng “bùa yêu”, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy phát lạnh run lên. Chàng cũng có ý niệm muốn giải đi. Nhưng vì cách giải phải ăn nằm cùng với nàng, chàng không dám nghĩ tới.

Chàng bắt qua chuyện khác nói:

– Bây giờ trước hết chúng ta đi tìm Nhiệt Trường Sư Thống.

– Nếu y là Bích Linh Ma Ảnh, chúng ta đi tìm y cũng vô ích. Theo em, nên dò xem coi ám hiệu của bọn Ma Tinh ở đâu thì còn hay hơn.

– Cô tính vậy... cũng được.

Trịnh Kiếm Hồng biết Lý Minh Châu cũng là nhân vật võ lâm tà phái, có điều là chàng không biết nàng thuộc phái nào. Chàng gật đầu trả lời rồi lẳng lẳng chạy đi với nàng.

Không bao lâu hai người đi tới một khu rừng, cây cối um tùm, núi mọc lô nhô hiểm trở. Nhiều vách đá mọc đe ra vực thẳm cheo leo như đe dọa chôn sống mọi người.

Thoạt nhìn qua địa thế âm trầm đó, Trịnh Kiếm Hồng dùng thuật “Mật Ngữ Truyền Âm” hỏi Lý Minh Châu:

– Tại sao tôi không thấy gì cả?

Đột nhiên...

Nổi lên một chuỗi cười rỏ rảng xé nát bầu không khí u tịch, trầm lắng, làm cây cối rung rinh. Rồi một tiếng hét lớn:

– Bố trận!

Lập tức, từ trong rừng rậm có vô số u linh chớp nhoáng xuất hiện. Rồi, thỉnh linh nháy vọt ra năm hình hài kỳ dị, mặt mũi vô cùng hung ác.

Người mắt to, tay dài là Bắc Thiên Cự Quái.

Người có thân hình ốm yếu, sắc da xanh ngắt là Đông Thiên Cự Yêu.

Người có bộ mặt như quỷ dạ xoa là Tây Thiên Cự Quỷ.

Người có thân hình to lớn nom tựa núi là Trung Thiên Cự Thần.

Đó là năm đứa Ngũ Đại Ma Tinh.

Thấy tình hình này, Trịnh Kiếm Hồng cất tiếng cười lạnh lùng:

– Khá lắm! Ta đang đi tìm bọn này đây. Không ngờ bọn này vác thân đến. Thế là khỏi uống công của ta. Hừ! Trong Dung Sơn Cổ Tự bọn này đã dám ăn hiếp Thần Long Kỳ Hiệp và chọc ghẹo ta. Bây giờ ta đâu để chúng bay yên. Há há...

Bắc Thiên Cự Ma thấy bộ hạ bố trí xong, y liền quắc mắt cú vọ nhìn Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Xin có lời chào Tôn Chủ!

Môn hạ của y cũng đồng thanh kêu lên rần rần.

Bắc Thiên Cự Ma bước tới một bước nói:

– Chúng tôi rất mừng khi thấy Tôn Chủ đã luyện thành võ công cao cường...

Trịnh Kiếm Hồng không đợi Bắc Thiên Cự Ma nói dứt lời, chàng chặn ngang hỏi:

– Ta đã giết chết Huyết Thủ Cuồng Sinh, bọn này không trả thù cho nó sao?

– Không!

– Tại sao?

– Tại nó tham độc chiếm Đại Thần Bảo Kinh, tội ấy đáng chết. Bảo trả thù cho nó là trả làm sao?

– Vậy... bọn này bây giờ muốn gì?

– Chúng tôi thành tâm thành ý, xin nghinh đón đại giá Tôn Chủ.

– Chúng này thành tâm thực ý...

Rồi chàng cười ngất lên, nói tiếp:

– Nếu quả như vậy, trong thiên hạ đâu còn quân độc ác.

Nói tới đây, Trịnh Kiếm Hồng vụt nhớ điều gì, bỗng sắc mặt chàng hầm hầm nổi giận la lớn:

– Từ lúc hạ Thiên Sơn, các phái chính môn đã tưởng lầm ta thì đừng nói chi bọn ta phái như tụi này. Hừ! Có âm mưu, thủ đoạn độc địa gì thì cứ giở ra đi đừng nói lời thôi.

– A! A! Đó là vì Tôn Chủ muốn phế bỏ tôn hiệu cao quý ấy nên mới hoài

ngghi sự thành thực của chúng tôi.

Nói thật ra, tôn hiệu ấy là do chúng tôi đề ra, chúng tôi phải thừa nhận nó vĩnh viễn.

- Thật à?
- Tất nhiên là thật.
- Nếu phải, chúng bây có nghe lệnh ta không?
- Cái đó thì...
- Sao?

Bắc Thiên Cự Ma suy nghĩ một hồi, nói:

- Nếu trong phạm vi năng lực chúng tôi, chúng tôi xin hoàn toàn nghe lệnh.
- Ai cho phạm vi này?

Nghe câu hỏi, bọn Ma Tinh không biết phải trả lời làm sao.

Đương lúc ấy, Lý Minh Châu dùng thuật “Mật Ngữ Truyền Âm” nói với Trịnh Kiếm Hồng:

- Hồng huynh! Lãnh tụ bọn chúng là Bích Linh Ma Ảnh. Bọn này là những cánh tay trung thành nhất của y mệnh danh là “Ma Trung Chí Ma” đó.

Trịnh Kiếm Hồng nghe xong, lạnh lùng cười, nói lớn:

- À, thì ra Bích Linh Ma Ảnh đã sai khiến bọn bây. Mục đích cũng vì Đại Thần Bảo Kinh, bọn bây đừng tưởng ta ngu mà không biết tâm địa bọn khốn chúng bây.

- Nhưng...

- Cái gì?

- Mặc dù vậy, chúng tôi xin chịu sự chỉ huy của Tôn Chủ để đi đối phó với các đại môn phái.

- Không cần.

Lời nói của Trịnh Kiếm Hồng cứng như thép. Bọn Ngũ Đại Ma Tinh biết không thể lừa gạt được, trong lòng tức giận thiếu điều muốn ói máu.

Bắc Đại Ma Tinh chịu không được, quát:

- Vậy người muốn gì?
- Muốn gì cũng được, có điều bọn bây phải trả lời câu hỏi của ta.
- Hỏi gì?
- Bọn bây có biết lai lịch Nhiệt Trường Sư Thống không?

Ngũ Đại Ma Tinh nghe hỏi giật mình thất sắc. Bắc Thiên Cự Ma cất tiếng trả lời:

– Tên này không phải người tốt, chúng tôi... không mấy rõ.

Trịnh Kiếm Hồng nghe vậy, nghĩ rằng Nhiệt Trường Sư Thống nhất định là Bích Linh Ma Ảnh giả dạng.

Thấy Trịnh Kiếm Hồng còn đang suy nghĩ, Bắc Thiên Cự Ma chờ đợi không được, liền quát:

– Người muốn gì? Mau nói...

Trịnh Kiếm Hồng phần nộ hết:

– Rất dễ! Chỉ cần lấy mạng chúng mày.

– Há há...

– Cười gì?

– Oắt con, người chỉ mới luyện được vài chiêu mà dám ngạo mạn thế kia. Bộ muốn về châu Diêm chúa sao?

– Há há! Bản nhân chỉ học có vài chiêu song cũng đủ lấy mạng bọn bây.

– Rõ là người không biết chết sống. Nhưng bọn ta thấy người còn nhỏ tuổi chết sớm quá cũng uổng. Khôn hồn thì đọc Đại Thần Bảo Kinh ra cho bọn ta nghe đi, ta hứa sẽ tha cho mạng chết.

– Bọn bây mới thật là quân không biết chết sống. Vì nếu một khi ta đọc Đại Thần Bảo Kinh cho bọn bây nghe thì lập tức bọn bây sẽ chết dưới tay của Bích Linh Ma Ảnh. Bọn bây không lấy Huyết Thủ Cuồng Sinh làm kinh nghiệm sao?

Nam Thiên Cự Quái bực tức quát:

– Nó? Nó đã chết trong tay Thái Trí phái Thiếu Lâm đâu có quan hệ gì đến Ma chủ.

– Hừ! Tại bọn bây chưa chết qua nên mới nói vậy. Thật ra Huyết Thủ Cuồng Sinh bị Bích Linh Ma Ảnh dùng thủ pháp âm hàn mà hạ sát.

– Người không nghe thiên hạ đồn đãi sao?

– Có! Nhưng thật ra Thái Trí đại sư đó, chính là Bích Linh Ma Ảnh đội lốt, rồi phao tin ra đồn đãi cho phái Thiếu Lâm để đánh lừa thiên hạ, nhất là bọn môn hạ như bọn bây.

– Á!

Ngũ Đại Ma Tinh cả kinh la lên, cùng đưa mắt nhìn nhau sợ sệt.

Bắc Thiên Cự Ma gượng cười nói:

– Có lẽ đúng! Nói thiệt tình, bọn này ủng hộ người cũng vì Đại Thần Bảo Kinh. Nếu người chịu nói ra, chúng ta cùng nhau lo tập luyện, nhất định không còn sợ ai cả.

Trịnh Kiếm Hồng cười nhạt:

– Thật là đồ ngu.

– Sao?

– Người không sợ lão Ma Ảnh ấy cái trang ẩn núp trong bộ hạ của người à?

Lời nói này chẳng khác nước sôi đổ vào đầu Ngũ Đại Ma Tinh, làm ai nấy mất hẳn thần sắc, lạnh toát mồ hôi hột.

Đông Thiên Cự Yêu vì muốn che lấp sự sợ sệt của mình, liền quát:

– Oắt con, đừng vạch lá tìm sâu, hãy nạp mạng đây.

Nói xong, lão vung tay tuôn một loạt bốn chưởng, nhắm ngay Trịnh Kiếm Hồng ép tới.

Trong lúc đó, Bắc Thiên Cự Ma cũng hét lên một tiếng như sấm, quay sang Xảo Thủ Hà Cô (tức Lý Minh Châu) công ra hai chưởng.

Thế là trận chiến bùng nổ một cách khốc liệt.

Trịnh Kiếm Hồng gầm lên như mãnh hổ, tay vung ra hai chiêu “Âm hồn đoạt phách” và “Dương phong câu hồn” quật trả đũa, đồng thời tung mình nhảy lên không, định xuất chưởng đỡ đòn cho Lý Minh Châu.

Nhưng Lý Minh Châu là tay lão luyện giang hồ, thấy tình hình căng thẳng, nàng đã đề phòng sẵn. Đến khi thấy Bắc Thiên Cự Ma vung chưởng, nàng nhanh như chớp nhoài mình một cái, hai bàn tay đã khoa lên, hai luồng kinh lực đã đánh nát chưởng phong đối phương, đồng thời tung thân lên, quật bổ xuống đầu Bắc Thiên Cự Ma một thế “Lôi cước đả hổ”.

Thế chưởng của nàng tung ra thật huyền ảo và bản thân mạnh như sấm sét.

Ngũ Đại Ma Tinh tưởng ra tay là hạ được Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu một cách dễ dàng. Không ngờ, Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu có thủ pháp tuyệt xảo, lợi hại, làm họ tức đến gần vỡ mật lộn ruột gan.

Họ đồng loạt, đem hết công lực ra chiến đấu chết sống.

Bây giờ bảy hình ảnh đã quay cuồng theo từng thế công phản của đối phương, thoát đến, chột lui, khó mà phân biệt ai là ai.

Cây cối ngã nghiêng, núi đồi sụp đổ, cát bụi bay mù mịt.

Từng loạt tiếng nổ âm âm, vang lên rền trời đất.

Đại khái trận đấu kéo qua tới chiêu thứ năm mươi, sức lực chống cự của Trịnh Kiếm Hồng có phần suy kém.

o O o